

magtens Side, som vi vare inde paa i Fjor, da vi bevilgede den 8 Gange daglige Postfordeling i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, det var en heldig Opgave for Lovgivningsmagten ved sine Statsinstitutioner at bestrebe sig for ikke saa meget at begunstige saadanne enkelte store Firmaer eller store omfattende Virksomheder, der efter deres Forretningers Karakter uafbrudt skulle have Forbindelse baade med Posthus og Telegrafstation osv., men at sørge for, at de, der ifølge deres Virksomhed selvfølgelig altid have større Ulemper, faa mindre Ulemper, jeg tænker her selvfølgelig paa Landet. Der er ingen Tvivl om, at den Forbindelse, man der har og som ganske vist er af langt mindre Omfang end den, de store Forretninger her have, dog er forholdsvis mange Gange dyrere end den, de have, der bo i en i alle Tilfælde sammenlignelsesvis ganske kort Afstand fra Telegrafstationen. Jeg anser det derfor for uheldigt, at skulle ind paa dette Princip. Jeg tillader mig altsaa at anbefale, at det høje Ting følger Flertallet og stemmer mod Ministerens Forslag.

K. M. Klausen: Jeg skal først udtale en Tak til det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) for den Tilslutning, han har givet mit Forslag om en forhøjet Pension til Styrmanden i den grønlandske Handel. Det ærede Medlem for Kolding (E. Sørensen) udtalte sig omtrent i samme Retning, og udtalte ogsaa sin Sympati for de Mænd, der fare i den grønlandske Handels Tjeneste. Det vilde have været mig kærere, om det ærede Medlem allerede i Finansudvalget havde taget dette Standpunkt. Det glæder mig alligevel, at han nu er kommen til at indse, at den Understøttelse, 300 Kr., der ydes disse Folk, der i saa mange Aar have tjent Staten og udsat deres Liv og Helbred i Statens Tjeneste, er i højeste Grad uanstændig. Det skulde glæde mig, om det kunde lykkes at faa denne Sag optaget til fornyet Drøftelse, enten det nu sker ved, at Forslaget bliver taget tilbage og kommer frem igen til 3dje Behandling, eller det sker ved, at vi tage Sagen op til fornyet Overvejelse paa Tillægsbevillingsloven. Hvilken Vej man gaar, kan jo være ligegyldigt, det væsentlige er, at der herfra ydes den Anerkendelse til disse Mænd, som de virkelig fortjene.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Han udtalte sin Forundring over, at jeg ikke kunde blive træt af at kritisere de evige Bevil-

linger til de kongelige Slotte. Jeg kunde vende det om og sige, om den ærede Minister ikke snart kan blive træt af at fremkomme med disse evindelige Bevillinger. Aar ud og Aar ind kommer den ene Bevilling større end den anden. Jeg synes, Ministeriet snart maatte kunne være træt deraf, og de, der skulle have disse store Bevillinger, maa ogsaa snart, skulde man tro, være mætte, saa vi kunne standse. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at jeg skal ikke blive træt i min Kritik. Det er ganske vist ikke nogen behagelig Opgave, stadig at skulle tale om disse Ting, men vi sidde jo heller ikke her for vor Behageligheds Skyld, og jeg anser det for min uafviselige Pligt at tale og stemme imod, at Statens Penge anvendes paa denne Maade. Den højtærede Minister sagde, at jeg maatte ikke tro, at Ministeriet vilde blive ramt ved disse Nægtelser. Jeg tror alligevel, at den højtærede Minister tager fejl deri. Hvis Folketinget havde taget det Standpunkt for 2—3 Aar tilbage, bestemt at ville stille sig imod de store Fordringer, der netop i den Tid fremkom f. Eks. til Prins Christian til Slotte, Fordringer, der løb op til henimod 1 Million, Apanager, Brudeudstyr og forskellige andre Ting, hvis Folketinget havde sagt, at den Regering, der sidder i Øjeblikket, kan ikke faa Bevillinger af den Art, tror jeg, at det vilde have været den føleligste Maade, hvorpaa man havde kunnet ramme Regeringen. Den Regering, vi have i Øjeblikket, har ikke noget at støtte sig til undtagen Kongens Naade og Kongens fri Ret til at vælge sine Ministre, ud over det har den intet i denne Verden at støtte sig til, intet, hverken i Folketinget eller i Landstinget. Det er altsaa ikke nogen meget stærk Regering, vi have, og hvis det saa viste sig, at den ikke en Gang var i Stand til at gennemføre Bevillinger af den Art, har jeg den Tro, at Kongens Naade og fri Ret vilde gaa andre Veje for at søge Ministre. Men jeg skal indrømme den ærede Minister, at han har Ret, naar han siger, at han ikke kan rammes ved Hjælp af Hundehuset paa Fredensborg. Saa svag er Ministeren ikke, at han skulde kunne rammes ved Hjælp af dette Hundehus dernede, det Stød tror jeg nok Ministeren kunde taale. Selv om Hundehuset blev forkastet, kan det nok være, at Regeringen alligevel blev staaende.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til den sidste ærede Taler, som talte om Telegrafstationen paa Nørrebro. Han mente, at der var Uoverensstemmelse